

Arrest

nr. 303 490 van 21 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 juli 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in, maar bleek reeds eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Griekenland op 2 december 2018 en in Oostenrijk op 20 juni 2021.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 1 oktober 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. Wegens het verstrijken van de overdrachtstermijn werd verzoekers dossier op 27 april 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. de commissaris-generaal trof op 3 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 5 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Koz Kashkot, district Khiva (Kuz Kunar), provincie Nangarhar. Uw oudere broer J.(…) zat in het leger in Helmand. U heeft ook paternale ooms en neven die bij het leger zaten en onder hetzelfde dak woonden.

Zo'n anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan zag u tijdens het hoeden van uw schapen twee à drie mannen naast een brug: ze hadden plastic containers bij zich, die ze begroeven. U vond ze er gevaarlijk uitzien en herkende bommen in de plastic containers. U verstopte zich achter een gesteente en belde uw broer J.(…) op, die terug was uit het leger. Hij snelde u ter hulp, kwam ter plaatse en belde toen het districtshuis op. Het districtshuis stuurde personen om de bommen te ontmantelen en de mannen die u zag gevangen te nemen. Deze mannen gaven de overheid te kennen dat ze een aanslag planden op de districtsgouverneur, die naar een jirga (raad) ging in het nabij gelegen Baa Kashkot. Als teken van waardering voor jullie melding gaf de districtsgouverneur een paar uur na het incident uw broer een medaille. De mullah van uw dorp verwittigde jullie hierop dat jullie de regio moesten verlaten, omdat de taliban achter jullie zouden aanzitten. U trok met uw broer naar het huis van uw maternale oom, alwaar jullie vijf dagen samen verbleven. Uw broer moest weggaan van uw oom, die vreesde dat men achter hem aan zou komen. U vluchtte uit Afghanistan in 2019. Na een reis van tweeënhalf jaar kwam u op 5 of 6 juli 2021 aan in België, waar u op 14 juli 2021 verzocht om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat dit de straf is voor het vrijdelen van de door hen geplande aanslag. U vreest hen eveneens omdat uw broer in het leger zat, net als enkele andere familieleden.

Na uw vertrek raakte uw broer J.(…) vermist. Uw familie werd meermaals lastig gevallen door de taliban, die een aantal huisbezoeken brachten en naar uw broer en naar u vroegen. Toen u in Turkije was, hoorde u van uw vader dat hij zelf ook was meegenomen door de taliban. Hij kon vrijkomen met de hulp van de dorpsouderen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel); de leger ID van J.(…) (origineel); een foto van J.(…) (kopie); de taskara van uw vader (origineel); en vier brieven van de dorpsouderen en de stamleiding aangaande jullie problemen in Afghanistan (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Griekenland als meerderjarige werd geregistreerd met geboortjaar 2000. Bij aankomst in België gaf u aan geboren te zijn op 30 juni 2004 en bijgevolg als minderjarige te verzoeken om internationale bescherming. Uit een leeftijdstest ondergaan op 27 juli 2021 bleek dat u een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U was bijgevolg niet minderjarig. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer u was geboren, beweerde u die informatie niet te hebben, maar, voegde u toe, u was zeventien jaar en drie maanden oud toen u in België aankwam (CGVS, p.5). Gevraagd op welke basis u dat zei, gaf u aan dat uw moeder het u zo verteld had (CGVS, p. 5). U hield aldus vast aan uw minderjarigheid, ondanks de objectieve gegevens uit de leeftijdstest. Dat u uw taskara enigszins in lijn ligt met uw verklaringen doet geen afbreuk aan deze bevreemdende vaststelling, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Deze vaststellingen met betrekking tot uw leeftijd werpen een schaduw op uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw broer J.(…) een militair was en dat u samen met hem een aanslag op een gouverneur vrijdelde. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Zo kan er gewezen worden op een aantal bevreemdende vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen omtrent uw familiesamenstelling. Zo gaf u in België aan dat u twee broers (J.(…) en K.(…)) en een zus (H.(…)) had (CGVS, p. 4; DVZ verklaring punt 17; NBMV fiche p. 2), en dat uw vader A.(…) M.(…) zo'n 47 jaar oud was (CGVS, p. 5), in Koz Kashkot leefde (DVZ verklaring punt 13; NBMV fiche p. 2) en uw reis organiseerde (NBMV fiche p. 3). Echter, in Oostenrijk verklaarde u dat uw vader A.(…) M.(…) gestorven was, u één broer had, genaamd E.(…), die eveneens gestorven was, en nog twee zussen H.(…) en L.(…) had. U

werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het kwam dat u uw vader als overleden had opgegeven, maar in België wel had beweerd dat hij uw reis had georganiseerd en nog in leven schijnt te zijn, waarop u stress aanhaalde en ook beweerde niet in Oostenrijk verbleven te hebben (CGVS, p. 24). Ook geconfronteerd met het gegeven dat u in Oostenrijk slechts één broer maar wel twee zussen verklaarde te hebben, verwees u naar het feit dat het misschien aan de stress had gelegen (CGVS, p. 24). Niet alleen kan een zekere vorm van stress geenszins verklaren waarom u uw vader als overleden zou bestempelen en waarom u uw gezinssamenstelling verkeerdelijk zou weergegeven hebben, ook blijkt uit uw verklaring op de DVZ (DVZ verklaring punt 37) en uit de Eurodac gegevens dat u wel degelijk in Oostenrijk verbleef. Gevraagd hoe het te rijmen viel dat uw broer in Oostenrijk E.(...) noemde en gestorven was, beweerde u opnieuw niet in Oostenrijk te hebben verbleven, en stelde u dat u er maar had gezegd wat in u was opgekomen (CGVS, p. 24). Dat u niet in Oostenrijk zou hebben verbleven, is, zoals reeds aangestipt, niet waar en bovendien kan er niet ingezien worden waarom u, van zodra u daartoe de mogelijkheid heeft in een veilig derde land, niet de waarheid zou vertellen doch zomaar wat zou zeggen wat in u opkwam. Dat uw verklaringen over uw familiesamenstelling en voor uw beweringen aangaande uw broer dermate ver uiteen liggen is absoluut niet ernstig en doet ernstige vragen rijzen bij het bestaan van uw broer J.(...), temeer daar u geen enkel identiteitsdocumenten – zoals zijn taskara – voorlegde ter ondersteuning van uw beweringen. Uit de foto, waarvan u beweert dat uw broer erop afgebeeld staat, kan geen enkele objectieve waarde gehecht worden. Immers, uit niets blijkt wie deze persoon zou zijn. Voorgaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij uw verklaringen aangaande het bestaan van uw broer J.(...).

In zoverre er geloof gehecht kan worden aan het bestaan van uw broer J.(...), kan er opgemerkt worden dat u ook betreffende zijn tewerkstelling geen aannemelijke verklaringen aflegde. Zo werd u gevraagd hoe lang J.(...) al in het leger zat toen u uit Afghanistan vertrok, en beweerde u dat hij er ongeveer twee jaar had gediend (CGVS, p. 14). Gelet op het feit dat u in 2019 het land verliet, kan bijgevolg worden aangenomen dat hij in het leger diende ongeveer vanaf 2017. U beaamde overigens dat de legerID die u neerlegde de laatste legerID was die J.(...) kreeg (CGVS, p. 16). Op de legerID van J.(...) staan echter een uitgiftedatum en een vervaldatum vermeld, respectievelijk 09/12/2013 en 09/12/2016, die niet verenigbaar zijn met de tewerkstellingstermijn die u had opgegeven. Deze vaststelling ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid aangaande de door u beweerde tewerkstelling van uw broer J.(...). Bovendien valt op dat u geen enkel ander documenten neerlegde waaruit uw broers tewerkstelling kon blijken. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

U beweerde ook dat J.(...) altijd gestationeerd was in Helmand (CGVS, p. 5, p. 13), wat de provincie is waar het 215e korps, ook gekend als Maiwand korps, actief is. Dit valt niet te rijmen met de legereenheid die u, erom gevraagd, opgaf als het Kuruji korps, de 209e legereenheid (CGVS, p. 6, 15), die niet actief is in Helmand, maar wel in het noorden van het land. Gevraagd wat J.(...) precies deed in het leger, haalde u aan dat hij in het beroep was van SPG 9 (CGVS, p. 16). Gevraagd om uit te leggen wat dat was, zei u dat het om een groot mortier ging, u had verder geen informatie (CGVS, p. 16). Uitgenodigd concreter te maken wat hij moest doen, reageerde u dat hij breedmal was, dat dit zijn beroep was (CGVS, p. 16). Er werd gevraagd of u er nog iets over kon vertellen, u antwoordde van niet (CGVS, p. 16). U slaagde er bijgevolg niet in een gestoffeerde beschrijving van zijn beroep te doen. Eveneens lacunair was uw kennis over de legeracties waarbij hij betrokken was: u kon vertellen dat hij vaak naar gevechten ging, maar wist niet welke gevechten, u hield het op het feit dat ze in groep waren om te vechten (CGVS, p. 16). Ook over zijn netwerk bij het leger wist u weinig. U had geen informatie over wie zijn baas was (CGVS, p. 15). Over wie zijn collega's waren, zei u dat diegenen die met hem in het leger zaten, zijn vrienden waren, maar u wist niet of hij veel vrienden had en kon van geen van hen een naam geven (CGVS, p. 15). Tot slot, gevraagd om te vertellen over J.(...)'s uniform, stelde u voor de foto van J.(...) in het leger erbij te nemen, maar gaf geen beschrijving (CGVS, p. 6). Er werd opnieuw gevraagd om de uniform te beschrijven, meer bepaald de tekens die er op stonden. U reageerde dat de tekens van breedmal erop stonden. Gevraagd hoe deze eruitzagen, kon u deze niet beschrijven (CGVS, p. 6). Ook over zijn uniform bleek u bijgevolg geen kennis te hebben.

In het licht van bovenstaande vaststellingen heeft u de tewerkstelling van uw broer J.(...) in het leger niet aannemelijk gemaakt. Gelet op de vaststelling dat J.(...) een wezenlijk aandeel heeft in uw vluchtrelaas – hij informeerde het districtshuis, hij kreeg de medaille en hij werd ontvoerd – kan er nauwelijks nog geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die u me de taliban gekend zou hebben.

Dat er hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden, wordt bovendien bevestigd door onderstaande vaststellingen. Inzake de aanslag die u wist te vrijdelen en de directe aanleiding tot uw vlucht uit Afghanistan vormde, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen aan overtuigingskracht ontbreken. Zo kan weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk de bommencontainers zou hebben gezien én herkend als dusdanig op basis van tekeningen die u had geleerd op school (CGVS, p. 17, 18). Immers, u beschreef deze tekeningen als volgt: de top van de container wordt eraf gescheurd, de batterij wordt erin gestoken en de container wordt gevuld met explosieven (CGVS, p. 18); dit is ook hoe uw antwoord luidde op de vraag hoe de twee plastic containers eruit zagen die u de taliban zag begraven (CGVS, p. 17). Echter, gevraagd hoe ver de taliban van u verwijderd waren, verwees u naar de ruime afstand tussen het gehoorlokaal waar het persoonlijk onderhoud plaatsvond en een opmerkelijk gebouw in de ruime omgeving van het CGVS (CGVS, p. 17). Het is dan ook merkwaardig dat u zou gezien hebben dat u dergelijke details – zoals het feit dat de toppen van de containers eraf waren –, gelet op deze aanzienlijke afstand die dergelijke

fijne waarnemingen zeer onwaarschijnlijk maakt. Evenzeer is het opmerkelijk dat u op dergelijke afstand zou onderscheiden dat de drie mannen bij de brug er vreemden uitzagen (CGVS, p. 16). Dat u het onderscheid zou hebben kunnen maken tussen mannen die lokaal waren of die outsiders en gevaarlijk waren (CGVS, p. 17), en hen zou hebben kunnen bestempelen als mannen die er niet uitzagen als mensen van uw dorp (CGVS, p. 17), is onwaarschijnlijk, opnieuw gelet op de afstand die u van hen scheidde. Bovendien kan erop gewezen worden dat u bij de DVZ sprak van de aanwezigheid van twee personen bij de bommen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), daar waar u tijdens het persoonlijk onderhoud in het midden liet of het twee of drie mannen waren (CGVS, p. 9), vervolgens stelde dat u drie mannen zag (CGVS, p. 16), en ten slotte, expliciet gevraagd hoeveel mensen u zag, antwoordde drie of twee, niet veel (CGVS, p. 17). Niet alleen komt dit weinig coherent over, ook werpt dit een schaduw op uw vermeend vermogen van op degelijk grote afstand het onderscheid te maken tussen lokale mensen en gevaarlijke outsiders of containers te herkennen waarvan de top is afgescheurd.

Voorts kan er gewezen worden op een aantal merkwaardige vaststellingen aangaande uw broers interventie. Zo komt het raar over dat u uw broer J.(...) opbelde en vertelde wat u zag, hij u daarop zou gevraagd hebben niet te bewegen (CGVS, p. 19) en hij vervolgens zelf tot bij u zou zijn gekomen om pas dan het district te informeren (CGVS, p. 19). Eveneens merkwaardig is het feit dat in de open ruimte waar u de containers had gezien (CGVS, p. 18), u zich verstopte achter een grote steen (CGVS, p. 18) in afwachting van J.(...)s komst, maar J.(...) vervolgens die schuilplaats verliet om het districtshuis te bellen. Dat verklaarde u namelijk toen u werd gevraagd wat J.(...) aan de telefoon zei tegen het districtshuis: u haalde aan dat u het niet goed kon horen, omdat hij een beetje opzij ging (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom hij niet veilig bij u achter de steen bleef zitten, reageerde u dat hij met u was, dan een beetje opzij ging, en de mannen geconcentreerd waren op het begraven van de bom (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan niet overtuigen, gelet op het (vermeende) gevaar aldus in de open ruimte ontdekt te worden door de taliban. Daarnaast, gepolst naar wat het districtshuis zei te zullen doen toen J.(...) belde, reageerde u dat u niet hoorde wat ze zeiden, hoe kon u het weten, en u stelde dat het telkens opnieuw dezelfde vraag was en u het al vaak had gezegd (CGVS, p. 21). Bijkomend kan worden opgemerkt dat u niet kon vertellen wie J.(...) opbelde in het districtshuis, u kende naam noch functie (CGVS, p. 19, 20), dat u niet wist of J.(...) die persoon te kennen gaf dat hij zelf in het leger zat (CGVS, p. 20), dat u bevestigde dat u J.(...) nooit had gevraagd wat hij gezegd had tegen het districtshuis (CGVS, p. 20), ondanks het feit dat jullie na het incident en in afwachting van uw vlucht uit Afghanistan vijf dagen samen doorbrachten bij uw oom (CGVS, p. 12). Deze vaststellingen aangaande uw broers tussenkomst werpen een bijkomende schaduw op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

beweerde overigens dat de taliban die de bommen begroeven ter plekke door het districtshuis werden gearresteerd (CGVS, p. 21), maar gevraagd naar hun namen, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 21), gepolst of u ernaar had gezocht, gaf u toe van niet (CGVS, p. 21) en gepeild naar wat u over hen kon vertellen, luidde het antwoord dat ze taliban waren (CGVS, p. 21). Dat u de namen niet kende van de taliban die door uw toedoen (namelijk door het feit dat u uw broer opbelde) werden gearresteerd, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook aangaande het feit dat uw broer een medaille gekregen zou hebben overtuigen uw verklaringen niet. Zo gaf u aan hier geen enkel document ter ondersteuning van te kunnen neerleggen, hetgeen weinig aannemelijk is. Evenmin aannemelijk is het feit dat u niet kon vertellen wat gezegd werd tussen de gouverneur en J.(...). Ernaar gevraagd, wist u het niet, u stond er niet bij (CGVS, p. 22). Gepolst of u het uw broer niet vroeg na de ceremonie, reageerde u van niet (CGVS, p. 22), wat gelet op de tijd die jullie, zoals reeds aangestipt, daaropvolgend samen doorbrachten eigenaardig is. Geconfronteerd met het feit dat het raar overkwam dat u niets zou gevraagd hebben, en het toch iets was om trots op te zijn, iets om uw broer veel vragen over te stellen, was uw reactie dat u ook wel blij was, maar het geen grote medaille was waar jullie blij over moesten zijn (CGVS, p. 22, 23). Deze uitleg kan in alle redelijkheid niet overtuigen. Voorts kan er opgeworpen worden dat u de uitreiking van de medaille ook aan als gebeurtenis waarna mullah I.(...) jullie verwittigde dat de taliban jullie binnen de paar uren op de hielen zouden zitten (CGVS, p. 3, 9 en 12). Over mullah I.(...) moet gezegd worden dat hij naar uw zeggen een hand had in de taliban (CGVS, p. 3): dat net hij jullie zou waarschuwen en jullie zou aansporen te vluchten (CGVS, p. 12), doet de wenkbrauwen fronsen, gelet op zijn banden met de taliban.

Wat betreft de huisbezoeken die uw familie kreeg van de taliban, valt op dat u het antwoord schuldig bleef toen werd gevraagd hoeveel dergelijke huisbezoeken plaatsvonden: het was niet geweten, er was geen informatie over (CGVS, p. 10). Later gevraagd hoeveel huisbezoeken er in totaal plaatsvonden na uw vertrek, herhaalde u dat het niet geweten was (CGVS, p. 23). Gevraagd wanneer het eerste huisbezoek had plaatsgevonden, vertelde u dat u in Turkije was toen u dat bezoek vernam, maar u niet wist wanneer het plaatsvond (CGVS, p. 10). Deze gebrekkige kennis van de huisbezoeken is opmerkelijk. Bovendien, het huisbezoek waarbij uw vader door de taliban werd meegenomen was u al bekend ruim twee jaar voor uw interview op de DVZ, namelijk toen u in Turkije was (CGVS, p. 10). Toch maakte u er geen enkel gewag van op de DVZ. Evenmin meldde u het incident bij het begin van het persoonlijk onderhoud, toen u werd gevraagd of u op de DVZ alle redenen had kunnen geven die hadden geleid tot uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 3), noch toen u werd gevraagd of u nog zaken wou aanpassen of veranderen aan het verslag van het gesprek (CGVS, p. 3). Het is niet aannemelijk dat u over dit incident dat uw vader te beurt

viel, niets zou verteld hebben. Ook deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tot slot moet worden gesteld dat er vragen rijzen bij de verdwijning van uw broer J.(...). Zo valt het op dat u, om van zijn verdwijning te attesteren, de brieven van de maliks aanhaalde en ernaar refereerde om te bevestigen dat hij sinds die dag vermist is (CGVS, p. 13). Echter, gevraagd sinds welke dag staat geschreven dat hij vermist is, wist u enkel te zeggen dat het twee à vier maanden na het incident was, u had niet genoeg informatie, u begreep de brieven niet (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat u tot de vijfde graad lager onderwijs scholing genoot (CGVS, p. 6; DVZ verklaring, punt 11), en u bij uw aankomst in België expliciet vermeldde dat u kan lezen en schrijven (Fiche NBMV, p. 4), kan worden verondersteld dat u de inhoud van de brieven zou begrijpen of althans dat u zich in dit verband zou hebben geïnformeerd, maar u bleef hier in gebreke. Overigens, u wist van het bestaan van deze brieven van de maliks sinds een jaar voor het persoonlijk onderhoud, gaf u toe (CGVS, p. 13, 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat u de brieven niet zou gemeld hebben tijdens uw onderhoud op de DVZ. Bovendien is het hoe dan ook maar weinig aannemelijk dat u niet wist wanneer uw broer verdwenen was. U gaf in dit verband enkel aan dat u in Turkije was en u wist niet hoe lang later hij verdween (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat u geregeld contact heeft met uw familie (CGVS, p. 7), is het niet ernstig dat u niet zou weten sinds wanneer uw (vermeende) broer verdween. Verder valt op dat de naam van uw vermiste broer nergens in de brieven van de maliks wordt gemeld. Hierbij kan nogmaals worden opgeworpen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er aan Afghaanse documenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van deze brieven is aldus bijzonder relatief, temeer daar het om louter kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op uw beweringen over uw oom en uw neven die eveneens het leger gediend zouden hebben (CGVS, p. 9). Hierbij kan er opgemerkt worden dat u van deze oom en neven geen enkel gewag maakte tijdens uw onderhoud op de DVZ, noch bij het begin van het persoonlijk onderhoud maar haalde ze pas aan na uw vrij relaas, toen u werd gevraagd of er nog zaken, gebeurtenissen of problemen waren die u wenste toe te voegen (CGVS, p. 9). Dit is weinig aannemelijk gelet op de vrees die u ten gevolge van hun beweerde werk zou hebben. Bovendien, gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakte dat uw broer bij het leger zat, kan er ook met betrekking tot uw oom en neven niet zonder meer aangenomen worden dat zij wél gediend zouden hebben. Daarnaast toonde u uw beweringen aangaande uw oom en neven ook op geen enkele wijze aan. Bijgevolg kunnen er bijzonder ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen in dit verband. Hoe dan ook kan er opgemerkt worden dat u ten gevolge van de door u beweerde tewerkstelling van enkele van uw familieleden bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, waaraan zoals vastgesteld maar weinig geloof gehecht kan worden, geen concrete problemen aanhaalde. Gevraagd naar eventuele problemen na uw vlucht verwees u immers slechts naar het gegeven dat de taliban problemen maakten met uw familie omwille van de situatie waardoor u het land moest verlaten, zijnde het feit dat u hen betrappt had bij het plaatsen van een bom (CGVS, p. 9 en 10). Uit niets blijkt dan ook dat uw oom en uw neven problemen zouden hebben met de taliban omwille van hun werk voor de voormalige Afghaanse overheid. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF - hetgeen zoals hierboven aangestipt overigens niet zonder meer aangenomen kan worden - waarvan uit niets blijkt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs

te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Verzoekschrift en aanvullende nota's

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In zijn middel citeert verzoeker zijn verklaringen ten tijde van het persoonlijk onderhoud betreffende de tewerkstelling van zijn broer J. bij het leger. Verzoeker wijst erop dat hij niet ter plaatse samenwerkte met zijn broer en dat hij alle informatie heeft gegeven die hij had, maar dat hij geen weet had over de collega's of de verschillende taken van zijn broer. Volgens verzoeker kan de argumentatie van het CGVS niet worden aanvaard.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de door verzoeker vrijdelde bomaanslag. De commissaris-generaal acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker vanop grote afstand zou hebben kunnen waarnemen dat twee of drie 'vreemde' mannen bommencontainers aan het plaatsen waren. Verzoeker wijst erop dat die gebeurtenis in 2019 plaatsvond, dat het CGVS een zeer gedetailleerd relaas vereist en geen rekening houdt met het tijdsverloop en met verzoekers trauma. Volgens verzoeker is het best mogelijk dat het voorval zich dichterbij afspeelde omdat de door verzoeker opgegeven afstand niet kan worden vergeleken met de werkelijke afstand en dat verzoeker opmerkelijke details kon verschaffen. Verzoeker besluit dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. Uit onderzoek blijkt, zo vervolgt verzoeker, dat, indien iemand vaak wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de verklaringen niet altijd consistent zijn en hij wijst erop dat hij aan een ernstige depressie lijdt en dat zijn angst nog steeds geldt.

Verzoeker citeert nadien de lijst van risicoprofielen uit de EUAA *Country Guidance* van april 2022 en beweert dat het duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Tevens stipt verzoeker aan dat uit het algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van maart 2022 blijkt dat er aanwijzingen zijn dat terugkeerders uit Europa met geweld worden geconfronteerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij beweert Afghanistan reeds sinds 2020 te hebben verlaten, dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en naar westerse muziek luistert. Verzoeker stelt dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze europeanisering. Dit brengt volgens verzoeker een bijkomend risico op vervolging met zich omdat hij omwille van deze westerse gedragingen als 'ongelovige' zou worden bestempeld. In dit verband verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018, naar het rapport van Nansen van 2021 inzake de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek, naar een EASO COI Report en naar een thematisch rapport van OSAR. Op basis van deze rapporten stelt verzoeker dat er een risico bestaat dat hij door de taliban zal worden lastig gevallen.

Op basis van een EASO COI *Query Response Afghanistan* van 2 september 2020 beweert verzoeker dat terugkeerders vanuit Europa een groter risico lopen op rekrutering door gewapende groepen en ook een groter risico lopen geconfronteerd te worden met geweld vanwege de taliban omwille van beschuldigingen wegens gebrek aan geloof, spionage en verraad.

Betreffende het risico omwille van gepercipieerde verwestering verwijst verzoeker wederom naar het rapport van Nansen, naar de COI van EASO van 2017 en naar het OSAR-rapport van 2021 waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle hebben over het ganse Afghaanse

grondgebied. De commissaris-generaal diende naar het oordeel van verzoeker over te gaan tot een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022, uitgesproken in een samenstelling met drie leden naar aanleiding van de machtsovername door de taliban en naar arresten uit 2022 betreffende El Salvador. Uit de *Note on Burden and Standard of Proof* van UNHCR leidt verzoeker af dat de beoordeling van nature steeds enigszins speculatief is. Bovendien kan het cumulatieve effect van diverse maatregelen, die op zichzelf niet als vervolging kunnen worden aangemerkt, in combinatie met andere ongunstige factoren toch aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker waarschuwt dat het onderzoek niet mag beperkt worden tot de geloofwaardigheid van het relaas, maar dat ook dient te worden nagegaan of er een risico bestaat op toekomstige vervolging. Het risico voor vervolging op basis van verwestering is uit de aard speculatief omdat verzoeker tot nog toe niet naar Afghanistan is teruggekeerd.

Verzoeker meent dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast omwille van zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting, doorspekt met rechtspraak betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Zijn vrees voor vervolging door de taliban werd afdoende bewezen, zo oppert verzoeker, net als het risico dat hij loopt omwille van zijn verwestering. Op basis van een uitgebreid uittreksel uit het Nansen-rapport betreffende de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek stelt verzoeker dat verwesterde Afghanen een risico lopen op vervolging zowel omwille van een hen toegeschreven politieke of religieuze overtuiging als omwille van het behoren tot een sociale groep. Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met zijn risicoprofiel.

In een tweede middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker schetst de verhouding tussen de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de notie 'ernstige schade' zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van oordeel dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie en de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan door de commissaris-generaal haaks staat op deze van het UNHCR in de *Guidance Note* van februari 2022 waar gepleit wordt voor een *moratorium* op weigeringsbeslissingen inzake Afghanistan.

Volgens verzoeker kan de subsidiaire bescherming wel degelijk worden toegekend omwille van de heersende economische crisis en de hongersnood. In dit verband verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Verzoeker tracht, onder andere aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022, te argumenteren dat er geen opzet moet worden bewezen in hoofde van de actoren die aan de basis liggen van de onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

Wat de evaluatie van de veiligheidssituatie betreft, oppert verzoeker na het citeren van de beoordeling in de bestreden beslissing dat het UNHCR van mening is dat de situatie uitermate onvoorspelbaar blijft en dat er nog steeds sprake is van geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, hoewel dit eerder doelgericht van aard is. Op basis van het Nansen-rapport, een internetartikel van de website 'Jurist.org', rapporten van OHCHR en UNOCHA betoogt verzoeker dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld. Uit het reeds aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad blijkt dan weer dat de mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een risico loopt, maar dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond die het risico op ernstige schade omwille van het willekeurige geweld verhogen.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan merkt verzoeker op grond van informatie uit het OSAR-rapport op dat personen die terugkeren na een lang verblijf in Europa als 'rijk' worden beschouwd en daardoor makkelijker slachtoffer worden van criminaliteit. Uit landenrapporten blijkt ook dat terugkeerders geconfronteerd worden met dakloosheid, werkloosheid en discriminatie en dat zij het risico lopen verstoten te worden door hun familie. Verzoeker stelt dat dit risico nog wordt vergroot door de desastreuze socio-economische situatie.

Verzoeker besluit dat de beslissing een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.3. Middels een aanvullende nota van 15 januari 2024 voegt verzoeker een kopie toe van zijn voltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 7 juni 2023 (Aanvullende nota 15 januari 2024, stuk 1).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Verzoeker koppelt zijn vrees om gedood te worden door de taliban aan een toevallige ontdekking van twee talibanstrijders die bidons bij zich hadden, waarna hij zijn broer, die actief was in het leger, verwittigde en een aanslag op het districtshoofd kon worden vrijdeld (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 27 april 2022). Verzoekers broer zou hiervoor een soort medaille hebben gekregen van het districtshoofd (*Ibid.*). Onmiddellijk nadien werden verzoeker en zijn broer gevisieerd door de taliban en zouden ze een verwittiging van de mullah ontvangen hebben (*Ibid.*; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022, p. 3).

5.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal betreffende zijn voorgehouden minderjarigheid. Nochtans heeft verzoeker over zijn leeftijd in Griekenland (°01/04/2000) en in Oostenrijk (°01/01/2003 en °30/06/2004) uiteenlopende verklaringen afgelegd, terwijl reeds in Oostenrijk was komen vast te staan dat hij in werkelijkheid meerderjarig was (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Dublin-onderzoek). Desalniettemin deed hij zich bij zijn verzoek om internationale bescherming in België wederom voor als minderjarige en werd dit opnieuw middels een leeftijdsonderzoek rechtgezet (*Ibid.*, Beslissing van de dienst Voogdij, 6 augustus 2021). Verzoeker kan zich met betrekking tot zijn leeftijd niet op zijn taskara baseren aangezien dit document, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021), geen geboortedatum bevat en zijn leeftijd in 1393 (Afghaanse kalender = midden 2014) louter op basis van zijn uiterlijk op 10 jaar werd geschat (AD, stuk 5, Documenten, taskara verzoeker). De commissaris-generaal kon bijgevolg de verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd aanwenden om de algehele geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen. Hetzelfde geldt overigens voor verzoekers verklaringen inzake zijn gezinssituatie in Afghanistan. Op 21 juni 2021 had verzoeker in Oostenrijk verklaard dat zijn vader en zijn enige broer overleden waren en dat hij twee zussen had (*Ibid.*), terwijl hij enkele weken later, op 16 september 2021, in België verklaarde dat zijn beide ouders nog in Koz Kashkot verbleven en dat hij twee broers heeft, waarvan er één vermist zou zijn, en dat hij slechts één zus zou hebben (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 16 september 2021, persoonsgegevens). Bij de confrontatie met de afwijkende verklaringen over zijn gezinssituatie die hij in Oostenrijk aflegde, die trouwens zijn huidige relaas, dat gelinkt is aan de tewerkstelling van zijn broer, volledig op de helling zetten, ontkende verzoeker simpelweg in Oostenrijk te hebben verbleven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022, p. 24). Verzoekers vingerafdrukken vormen evenwel een onomstotelijk bewijs van zijn passage in Oostenrijk. De gedane vaststellingen doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

5.1.4. Specifiek met betrekking tot zijn concrete vluchtrelaas, dat verband houdt met de tewerkstelling van zijn broer in het Afghaanse leger, dienen ook een aantal elementen te worden vermeld die maken dat aan dit relaas weinig geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer in Helmand (Zuid-Afghanistan) als 'breedmal' was gestationeerd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022, p. 5) bij het Kuruji-korps, 3, 209ste kandak (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker situeerde de aanwerving van zijn broer in het leger een tweetal jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan en stelde dat hij tot aan zijn vertrek had gediend (*Ibid.*, p. 14). De verklaringen van verzoeker sporen evenwel niet met het neergelegde stuk. Verzoeker legde de, naar zijn zeggen, meest recente (*Ibid.*, p. 14) (originele ?) militaire ID van J. (AD, stuk 5, Documenten, Leger-ID J.(...)) neer. Deze dienstidentiteitskaart werd echter uitgegeven op 9 december 2013 en vermeldt als "Expire Date" (*sic*) 9 december 2016. Volgens de verklaringen van verzoeker zou de indiensttreding van zijn broer dus dateren van ná het tijdstip waarop zijn 'meest recente' militaire ID vervallen is, hetgeen weinig aannemelijk is. De verklaringen van verzoeker over de locatie waar zijn broer gestationeerd zou zijn, sporen daarenboven evenmin met de beschikbare landeninformatie. Het "209th Corps" is immers in Mazar-e-Sharif in Balkh (Noord-Afghanistan) te situeren (AD, stuk 6, Landeninformatie, *Afghan National Army, order of Battle*) en niet in Helmand (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022, p. 5). Tevens is het opvallend dat verzoeker er niet in slaagt het uniform van zijn broer te beschrijven (*Ibid.*, p. 6) en geen enkele concrete informatie kan geven over wat zijn broer precies deed bij het leger, noch wie zijn chef of collega's waren en/of welke buitenlanders training voorzagen (*Ibid.*, p. 15-16).

In zijn middel geeft verzoeker aan dat hij niet ter plaatse was bij zijn broer waardoor hij niet goed op de hoogte was van diens taken of collega's. Het gegeven dat verzoeker niet nauw betrokken was en niet goed op de hoogte was, vormt echter geen rechtvaardiging voor verklaringen over deze tewerkstelling die strijdig zijn met de neergelegde stukken of met de landeninformatie. Verzoeker heeft zich naderhand ook niet verder geïnformeerd over de tewerkstelling van zijn broer, hoewel deze sedertdien vermist zou zijn (*Ibid.*, p. 5) en er redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoeker en de overige familieleden proberen zoveel mogelijk informatie te vergaren over de activiteiten en contacten van zijn broer ten tijde van zijn tewerkstelling als beroepsmilitair. Gelet op de weinig doorleefde verklaringen van verzoeker en het gebrek aan interesse, kan er weinig geloof worden gehecht aan verzoekers profiel als familielid van een beroepsmilitair, die gelieerd was aan de voormalige Afghaanse overheid. Bovendien relateert verzoeker zelf sterk een eventuele vrees voor vervolging omwille van zijn profiel omdat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij nog steeds probleemloos in

Afghanistan zou kunnen leven als het incident met de plastic containers zich niet zou hebben voorgedaan (*Ibid.*, p. 11). De tewerkstelling van zijn broer wordt door verzoeker niet als een vluchtmotief aangehaald. Verzoeker toont in zijn middel geenszins aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van zijn vaststellingen te twijfelen aan het profiel van verzoeker als broer van een voormalig beroepsmilitair.

5.1.5. Wat verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding betreft, de vrijdelde bomaanslag, verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij tijdens het hoeden van zijn schapen een aantal mannen met plastic containers zag, die er gevaarlijk uit zagen (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker verklaarde dat hij de mannen vanop zodanige afstand had gezien dat ze hem, ondanks dat het een open ruimte betrof, niet konden waarnemen (*Ibid.*, p. 17), maar zag desondanks dat ze een bom aan het begraven waren. Hij schatte de afstand tijdens het persoonlijk onderhoud in door te wijzen naar een wit gebouw dat zich op ongeveer 200 meter van het CGVS bevindt (*Ibid.*). Verzoeker bleek echter in staat te zien dat de mannen twee plastic containers bijhadden, waarvan de top afgescheurd was, die ze aan het begraven waren (*Ibid.*). In zijn middel tracht verzoeker zijn verklaringen meer aannemelijk te maken door te suggereren dat het incident zich dichterbij afspeelde omdat de werkelijke afstand tussen verzoeker en de talibanstrijders niet kan worden bepaald. In dat geval rijst de vraag hoe verzoeker en zijn broer, die hem naderhand vervoegde, in 'open terrein' onopgemerkt konden blijven toen de talibanstrijders de bom aan het begraven waren. Als verzoeker zich werkelijk op respectabele afstand bevond, rijst dan weer de vraag hoe hij bepaalde details kon waarnemen zoals de afgescheurde toppen van de containers.

Nadat hij de gedragingen van deze mannen had opgemerkt, zou verzoeker onmiddellijk zijn broer, die toevallig terug was van het leger, via mobiele telefoon hebben verwittigd (*Ibid.*, p. 9 en p. 19). Zijn broer zou vervolgens, op basis van de loutere verklaring van verzoeker dat het om "*deze soort mensen*" ging, die "*er gevaarlijk uit (zien)*", "*gele containers (hebben)*" en "*iets geheimzinnigs (doen)*" zonder verdere vragen 'mensen' van het district gebeld hebben (*Ibid.*), waarna deze laatsten de verdachte mannen oppakten en de aanslag vrijdelden (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker kan blijkens zijn verklaringen niet verhelderen waarom zijn broer niet naar de politie belde en evenmin hoe zijn broer wist wie gecontacteerd moest worden bij het district. Ook blijkt hij geen idee te hebben van welke 'mensen van het district' door zijn broer werden gebeld of welke vragen aan zijn broer werden gesteld om de betrouwbaarheid van de informatie na te gaan, noch van de instructies die aan verzoeker en zijn broer werden meegedeeld (*Ibid.*, p. 19-20).

Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de commissaris-generaal niet op deugdelijke wijze kon concluderen dat de weergave van de concrete vluchtaanleiding dermate bol staat van de onwaarschijnlijkheden dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

In zijn middel wijst verzoeker erop dat voormeld incident, dat de aanleiding vormde voor zijn vlucht, in 2019 plaatsvond. Het tijdsverloop en verzoekers trauma zijn niet bij machte om de vastgestelde ongerijmdheden te verklaren. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds eind 2018 in Griekenland werden geregistreerd (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Dublin-dossier). Ter terechtzitting werd verzoeker er dus op gewezen dat hij de concrete vluchtaanleiding en zijn vertrek uit Afghanistan situeert op een moment dat zijn vingerafdrukken reeds in Griekenland werden geregistreerd, maar hij ging hier niet op in. De aanwezige raadvrouw bevestigde ter terechtzitting dat verzoeker meer dan zes jaar geleden uit Afghanistan vertrok, waardoor aan de verklaringen van verzoeker over het incident geen enkel geloof kan worden gehecht.

5.1.6. Verzoeker kan het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen bezwaarlijk toeschrijven aan het feit dat hij vaak zou zijn geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, aangezien hij over de vervolgingsfeiten enkel ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd bevraagd (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 27 april 2022; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022). De door verzoeker in zijn middel voorgehouden depressie en angsten worden niet door medische getuigschriften ondersteund.

5.1.7. Verzoeker haalt vervolgens in zijn middel de lijst met risicoprofielen aan uit de EUAA *Country Guidance* van april 2023 en poneert hierbij dat het aldus duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Bij een behoefte aan internationale bescherming omwille van het profiel is het uiteraard van cruciaal belang dat verzoeker verduidelijkt onder welk profiel hij zou ressorteren en dat bewezen kan worden geacht dat hij dit profiel heeft. In zoverre verzoeker zou aanvoeren dat hij een familielid is van iemand die voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt, dient te worden aangestipt dat dit profiel ongeloofwaardig werd geacht, zodat verzoeker hieruit geen gegronde vrees voor vervolging kan putten.

5.1.8. In zijn middel vult verzoeker zijn asielmotieven aan en betoogt op basis van een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht (NL) van maart 2022 dat 'het merendeel' van personen die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren geconfronteerd worden met geweldpleging. Het gegeven dat men na een verblijf in

Europa naar Afghanistan terugkeert, zou dus, naar het oordeel van verzoeker, een vrees voor vervolging opleveren.

Betreffende de nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 vult de verwerende partij dit als volgt aan:

“(…)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij

telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land."

De Raad merkt op dat het uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van maart 2022, dat verzoeker in zijn middel citeert, verwijst naar een studie van een doctoranda aan het Max Planck-instituut die dateert van juni 2021 (dus een tweetal maanden voor de machtsovername) en betrekking heeft op het wedervaren van Afghanen die gedwongen vanuit Europa naar hun land van herkomst werden teruggeleid. Verzoeker toont niet aan dat de resultaten van deze studie zonder meer op zijn situatie kunnen worden betrokken. Aangezien verzoeker thans niet gedwongen wordt teruggeleid en er actueel geen berichtgeving is waaruit blijkt dat de talibanregering systematische acties zou ondernemen ten aanzien van Afghanen die (vrijwillig) terugkeren na een verblijf in Europa, toont verzoeker niet aan dat zijn vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa 'gegrond' is. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). In het ambtsbericht dat verzoeker citeert wordt overigens uitdrukkelijk ontkend dat er in Afghanistan een systematische monitoring plaatsvindt van terugkeerders uit Europa.

5.1.9. In zijn middel gaat verzoeker verder door te wijzen op zijn verwestering. Verzoeker stelt dat hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest en zich anders is beginnen te gedragen, te kleden en naar westerse muziek luistert. De taliban zijn sterk gekant tegen deze verwestering hetgeen een vrees voor vervolging oplevert. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle hebben over het ganse Afghaanse grondgebied.

De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota van 16 januari 2024 het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering:

"Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”

Het staat niet ter discussie dat er in het algemeen met betrekking tot personen die Afghanistan verlaten hebben onder taliban-sympathisanten een negatief beeld bestaat. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA COI-Report *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA COI-Report *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA COI-Report *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota stipt de Raad aan dat er in het kader van de risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen een individuele beoordeling dient te gebeuren waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker genoot in Afghanistan onderwijs (5de graad) tot de dag dat het incident zich voordeed (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 november 2022, p. 6) zodat hij niet aantoonde dat hij zijn vormende levensjaren in het Westen zou hebben doorgebracht.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zich in België gelukkig voelt. Bij zijn aanvullende nota van 15 januari 2024 voegde verzoeker een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (01/07/2023 – 31/10/2023) bij een tuinbouwbedrijf in Merksplas (Aanvullende nota verzoeker 15 januari 2024, bijlage 1). Verzoeker toont evenwel niet aan dat tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld was en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.1.10. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretische betoog betreffende de nood aan een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging en de toepassing van het voordeel van de twijfel en pleit voor een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn geval. De Raad merkt echter op dat, onder andere gelet op de misleidende verklaringen van verzoeker over zijn profiel en de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toestaan.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld

door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

5.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

5.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

5.2.5. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker artikel 2 van het EVRM citeert, doch geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.6. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoont dat op heden het *moratorium* op beslissingen inzake Afghaanse verzoekers om internationale bescherming uit de UNHCR *Guidance Note on International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 bijna 2 jaar later nog behouden dient te blijven.

5.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat de subsidiaire bescherming kan worden toegekend in situaties van economische crisis en hongersnood, kan worden verwezen naar wat dienaangaande in de bestreden beslissing (Bestreden beslissing p. 7-9) en in de aanvullende nota van de verwerende partij is opgenomen.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van 'ernstige

schade' in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van 'ernstige schade dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022 waaruit verzoeker in zijn tweede middel uittreksels citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren', vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot

hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

In fine van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omdat personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in het Westen als ‘rijk’ zouden worden beschouwd en als dusdanig een verhoogd risico lopen op slachtofferschap van criminaliteit. Daarnaast stelt verzoeker dat terugkeerders geconfronteerd kunnen worden met discriminatie bij terugkeer indien zij een lokaal netwerk ontberen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij als ‘rijk’ zal worden bestempeld en geeft zelf te kennen dat de rest van zijn gezin nog in het land van herkomst verblijft, waardoor hij, in geval van terugkeer, op zijn gezin kan terugvallen en hij niet aantoonbaar dat hij aan de beschreven risico’s zal worden blootgesteld.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker bepaalde overwegingen van de verwerende partij die gebaseerd zijn op de EASO *Country Guidance: Afghanistan* van november 2021. De Raad merkt echter op dat deze overwegingen niet in de thans bestreden beslissing kunnen worden gelezen, aangezien de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing reeds baseerde op de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

In zijn middel stelt verzoeker op basis van landeninformatie uit het voorjaar van 2022, die hij in zijn middel aanhaalt, dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie verder geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage waaronder de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de meest recente “*Country Guidance Afghanistan*” van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit deze landeninformatie blijkt dat Nangarhar een provincie was waar in de loop van 2021 en 2022 relatief veel gericht geweld plaatsvond, dat vooral werd toegeschreven aan ISKP, het Haqqani-netwerk en de taliban, maar dat er ook op beperkte schaal willekeurig geweld plaatsvond als *collateral damage* ingevolge de gerichte veiligheidsincidenten. Om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker aannemelijk te maken dat er individuele elementen zijn die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico vertoont op slachtofferschap van het in de provincie Nangarhar aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van de artikelen 2 en/of 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont geen motiveringsgebrek aan en toont niet aan dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, in zoverre ze door verzoeker adequaat worden uitgewerkt, ongegrond. Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN